

บทที่ 8 คำประกัน จำน่า จำนอง

จำนอง

การจำนอง คือ สัญญาซึ่งบุคคลคนหนึ่งเรียกว่า ผู้จำนอง เอาทรัพย์สินตราไว้แก่บุคคลอีกคนหนึ่งเรียกว่า ผู้รับจำนอง เป็นประกันการชำระหนี้ โดยไม่ส่งมอบทรัพย์สินนั้นให้แก่ผู้รับจำนอง (มาตรา ๗๐๒)

ทรัพย์สินที่จะจำนองได้ คือ

๑. อสังหาริมทรัพย์ ได้แก่ ที่ดิน ทรัพย์อันติดอยู่กับที่ดินมีลักษณะเป็นการถาวร ทรัพย์อันประกอบเป็นอันเดียวกับที่ดิน และทรัพย์สินอันเกี่ยวกับที่ดินหรือทรัพย์อันติดอยู่กับที่ดินหรือประกอบเป็นอันเดียวกับที่ดินนั้นด้วย
๒. สงหาริมทรัพย์ สงหาริมทรัพย์ที่จะจำนองได้นั้นต้องเป็นสังหาริมทรัพย์ที่ได้จดทะเบียนไว้แล้วตามกฎหมายและ เฉพาะสังหาริมทรัพย์ดังต่อไปนี้เท่านั้น คือ (๑) เรือกำปั่นหรือเรือมีระวางตั้งแต่หกตันขึ้นไป เรือกลไฟ หรือเรือยนต์มี ระวางตั้งแต่หกตันขึ้นไป (๒) แพง (๓) สัตว์พาหนะ(๔) สงหาริมทรัพย์อื่นๆ ซึ่งกฎหมายบัญญัติไว้ให้จดทะเบียนเฉพาะ การ (มาตรา ๗๐๓)

การจำนองจะต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ (มาตรา ๗๑๔)

ถ้าการจำนองไม่ได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่การจำนองย่อมตกเป็นโมฆะ (มาตรา ๑๕๒)

การบังคับจำนองมี ๒ วิธี คือ

๑. การฟ้องคดีต่อศาลเพื่อให้พิพากษาสั่งให้ยึดทรัพย์สินที่จำนองออกขายทอดตลาด (มาตรา ๗๒๘)
๒. การฟ้องคดีต่อศาลเพื่อให้พิพากษาสั่งให้เอาทรัพย์สินที่จำนองหลุดเป็นสิทธิของผู้รับจำนอง (มาตรา ๗๒๙)

ความหมายของการจำนำ

จำนำ คือ การที่บุคคลคนหนึ่ง เรียกว่า ผู้จำนำ นำสังหาริมทรัพย์ไปส่งมอบให้อยู่ในความครอบครอง ของบุคคลอีกคนหนึ่ง เรียกว่า ผู้รับจำนำ เพื่อเป็นประกันการชำระหนี้ที่ผู้จำนำเป็นหนี้ผู้รับจำนำ (ป.พ.พ.มาตรา ๗๔๗)

ตัวอย่าง นาย ก. ได้กู้เงินจาก นาย ข. เป็นเงิน ๓,๐๐๐ บาท โดยนาย ก. ได้มอบสร้อยคอทองคำให้ นาย ข. ยึดถือไว้เพื่อเป็นหลักประกันในการชำระหนี้เงินกู้ ๓,๐๐๐ บาท ของนาย ก. สัญญาเช่นนี้ เรียกว่า สัญญาจำนำ